

ТЕХНОЛОГІЇ ПРОЕКТУВАННЯ ОСВІТНЬО-КОМУНІКАТИВНОГО СЕРЕДОВИЩА МАЙБУТНІХ ВЧИТЕЛІВ-ФІЛОЛОГІВ

Актуальна тенденція сьогодення — усвідомлення потреби нової гуманістичної парадигми освіти. Її мета — підготовка такого фахівця, рівень якого гармонійно поєднує освіченість, професіоналізм, моральну вихованість, розвиток особистості відповідно до духовних цінностей національної й загальнолюдської культури. Йдеться про створення у вищому навчальному закладі такого середовища, в якому поєднуються оновлені й нові гуманітарні дисципліни, нові освітні технології, спрямовані на оволодіння прийомами професійно-педагогічної діяльності.

Проблемі з'ясування змісту поняття «технологія навчання» приділили увагу як зарубіжні, так і вітчизняні вчені (В. Беспалько, М. Кларін, О. Савченко, П. Сікорський та ін.).

Найбільш поширене визначення педагогічної технології належить В. Беспальку: «Педагогічна технологія - проект певної педагогічної системи, що реалізується на практиці; це змістова техніка реалізації навчально-виховного процесу, - це не застигла схема, в яку вмонтовується педагогічний процес, а результат глибоко продуктивної творчої праці з оцінки й гармонізації багатьох чинників, що визначають ефективність процесів навчання й виховання [1, с. 27]». М. Кларін це поняття трактує як системну сукупність і порядок функціонування особистісних, інструментальних, методологічних засобів, які використовуються для досягнення педагогічної мети [3].

У «Глосарії термінів з технологій освіти» (Париж, ЮНЕСКО) [2] це поняття сформульовано як системний метод створення, застосування і визначення всього процесу викладання та засвоєння знань з урахуванням технічних і людських ресурсів та їх взаємодії, завдання якого - оптимізація форм освіти.

Освітні технології відображають загальну стратегію розвитку освіти, єдиного освітнього простору. Вони прогнозують розвиток освіти, його конкретне проектування і планування, передбачення результатів, визначення стандартів, які відповідають освітнім цілям. А комунікативне середовище усвідомлюється педагогікою як поняття більш широке ніж соціокультурне, інформаційне, освітнє та ін. середовища. Підґрунтям для такого висновку є розуміння того, що діяльність людини у будь-яких сферах комунікативна по суті, тобто функціонування «середовищ» (соціокультурного, інформаційного та ін.) реалізується засобами комунікації і в процесі комунікативних дій.

В проектування освітньо-комунікативного середовища майбутнього вчителя філолога входить філологічний і комунікативний простори освітнього середовища ВНЗ. Філологічний простір це - систематичне збагачення словникового запасу і стилістичних засобів мови, здатність ефективно вдосконалювати свій мовленнєвий досвід у різних ситуаціях, володіння філологічним і психолого-педагогічним мисленням тощо. Комунікативний простір - це професійно-педагогічна, методична, дидактична інформація навчально-виховного процесу, мотиви, потреби, стилі комунікації, комунікативна діяльність всіх учасників навчально-виховного процесу.

Отже, дослідження освітньо-комунікативного середовища ВНЗ як педагогічного феномена дасть можливість подолати розрив між визнанням освітнього середовища фактором, що істотно впливає на розвиток фахівця, і недостатнім використанням середовищного підходу проектування освітнього процесу у вищій школі при підготовці студентів-філологів.

Список використаних джерел

1. Беспалько В. П. Слагаемые педагогической технологии / Владимир Павлович Беспалько. - М. : Педагогика, 1989. -210 с.
2. Глоссарий терминов профессионального образования. - Турин, 1998. - 26 с.

Кларин М. В. Педагогическая технология в учебном процессе : анализ зарубежного опыта/Михаил Владимирович Кларин. -М. . Знание, 1989.-80 с.